

DELIA MORETTI

PRENUPTIAL

VOLUMUL I

FORMAREA UNUI ÎNTREG

SphulsiWeb
Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MORETTI, DELIA

Prenupțial / Delia Moretti. - Timișoara : Stylished, 2019

3 vol.

ISBN 978-606-9017-87-6

Vol. 1 : Formarea unui întreg. - 2019. - ISBN 978-606-9017-88-3

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

Capitolul 1

Probleme la tot pasul

Cristian

Un ciocănit în ușa biroului mă readuce cu picioarele pe pământ și mă scoate din transa în care m-am scufundat fără să îmi dau seama.

— Intră! răspund pe un ton autoritar și ușa masivă se deschide făcându-și apariția Morgan, cel mai bun și unicul meu prieten.

— Hei, Boss! De ce ai fața asta? închide ușa în urma lui și din doi pași mari se așază pe scaunul din fața mea.

Îl privesc fără să îi răspund. Îl analizez puțin înainte pentru a mări tensiunea dintre noi și a-i stârni astfel curiozitatea mai mult decât mi-aș putea imagina. În schimb, el îmi zâmbește triumfător. Probabil că a înțeles jocul meu. Așteaptă următoarea mișcare pentru a reacționa.

Morgan vede viața prin alți ochii. Diferiți de cei ai muritorilor de rând. Câteodată, am impresia că nu este niciodată supărat sau îngândurat de problemele pe care știu în mod sigur că le are. Pe chipul lui găsești în permanență acest zâmbet care te face să fii și tu fericit alături de el, chiar dacă ai avut o zi de rahat asemeni mie.

— Morgan, azi chiar nu am chef de glumele tale! Zi repede! Ce vrei? încerc să scap de el, căci încă nu am găsit o rezolvare la problema ivită în dimineața aceasta.

— Cum? Ai uitat unde trebuie să mergem? mă întreabă cu o față de cățeluș plouat, ceea ce aduce imediat zâmbetul pe buze.

Ei bine, da. Am uitat cu desăvârșire de promisiunea făcută către bunul meu prieten. Cred că o să îmi facă bine să abandonez pentru puțin timp biroul și toate problemele mele. De nu, în mod sigur o să înnebunesc cât de curând. În plus, Morgan voia să îmi vadă noua achiziție, o mașină sport decapotabilă. Mi-au adus-o de-abia ieri, direct de la fabrica din Germania. Azi am condus-o pentru prima dată și este perfectă. Mă ridic de pe scaun, închid calculatorul, îmi recuperez sacoul abandonat pe spătarul scaunului și mă îndrept spre Morgan care încă are fața aceea de cățeluș. Îl bat cu palma peste umăr.

— Hai să mergem! M-ai convins!

Și reacția lui îmi pare cât se poate de normală. Sare în sus de bucurie și bate din palme triumfător.

Ar trebui să se maturizeze, dar este inutil să vorbim despre acest subiect. Morgan este un copil prins într-un corp de adult. Dau din cap pentru a înlătura toate gândurile și întrebările în legătură cu prietenia noastră bizară și ne îndreptăm către frumoasa mea. Adică noua mea mașină.

— Uau!? își duce o mână la gură când îmi vede bijuteria.

Știi că este frumoasă, dar reacția lui îmi aduce zâmbetul pe buze și mândrie în suflet.

— Cristian, este o bijuterie! De-abia aștept să o conduc! exclamă trecându-și delicat degetele pe suprafața sclipitoare a caroseriei. Pot spune cu mâna pe inimă că te invidiez în momentul acesta! adaugă întorcându-și privirea către mine și clipind des, sperând să mă convingă să îl las să îmi conducă mașina.

— Hai, urcă și mai taci odată din gură! Cât despre condus, poți să îți iei gândul, nu o să îmi las frumusețea asta de mașină pe mâinile tale în veci vecilor.

Până acum credeam că nu este cine știe ce să conduci o decapotabilă, dar, după ce am făcut o plimbare cu decapotabila Sofiei, am rămas plăcut impresionat și am decis să îmi cumpăr și eu una.

— Cristian ce s-a întâmplat? îmi atrage Morgan atenția și mă obligă să oftez.

Eram pierdut printre gânduri și evitasem în mod intenționat să îi răspund la șirul de cuvinte rostite.

— Îmi pare rău! Cred că nu a fost o idee bună să te însoțesc. Azi nu sunt o companie plăcută pentru nimeni!

— Îmi explici și mie când ești tu vreodată o companie plăcută? Noroc că mă cunoști pe mine, căci altfel ai fi singur cuc închis în birou și în casa ta.

— Lăudăros mai ești! am spus zâmbind.

În cele din urmă, am decis să îi aduc la cunoștință discuția dintre mine și unchiul Geremia.

— La prima oră a dimineții a venit în vizită Geremia. Inițial am fost fericit să îl văd, dar după zece minute de discuție sentimentul s-a schimbat, îmi aminteam oftând și strângând cu putere volanul.

— Chiar atât de grave au fost cuvintele lui încât ți-a stricat întreaga zi?

Se așază mai bine în scaunul său și îmi dă alte câteva indicații pentru a ajunge la destinație.

— Zice că este pe moarte, arunc vestea care nu este tocmai o noutate. În ultimii ani, Geremia a fost tot mai bolnav lipsind cu desăvârșire din cadrul afaceri, motiv pentru care eu i-am ținut locul cu mândrie și respect față de încrederea oferită.

— Și? întreabă Morgan nerăbdător.

Se întoarce într-o parte pe scaun și mă analizează în așteptarea răspunsului.

— Vrea să îmi lase moștenire afacerea!

— Unde este șmecheria? Ce condiție a pus lupul acela bătrân?

Geremia nu lasă nimic în voia sorții, și are perfectă dreptate. Bunul meu unchi este mai ceva decât un neamț. Măsoară de zece ori și taie doar o dată, după ce s-a asigurat că a luat măsura corectă.

El și tata sunt frați gemeni. În afară de asemănarea fizică, cei doi frați sunt extrem de diferiți din toate punctele de vedere. Un exemplu ar fi că tata este un iubitor de băuturi de toate felurile și tipurile, în timp ce unchiul Geremia bea ceva ce conține alcool din an în Paște sau atunci când sărbătorim un eveniment important.

— Vrea să mă însor înainte! Susține că un om însurat este mult mai rațional în afaceri. Mai responsabil față de unul care își pierde timpul cu una și cu alta.

— Pentru tine nu este o problemă asta. O poți cere de soție pe frumoasa fotomodel care îți umple serile cu formele ei perfecte.

Morgan se referă la Sofia. Așa-zisa mea iubită. Ne cunoaștem de aproape un an de zile. Este o femeie frumoasă cu care mă pot prezenta în societate și la evenimentele la care sunt invitat, însă doar atât. Sofia nu știe să fie o soție iubitoare și mama copiilor noștri căci, recunosc, îmi doresc să am un copil care să îmi semene în tot și toate.

— Ne-am despărțit! spun în timp ce opresc la un semafor și îmi întorc capul pentru ai admira reacția prietenului meu.

— Eu de ce nu știam nimic? mă întreabă încrucișându-și brațele.

Zâmbesc și pornesc în trombă, mai ales că șoferul din spatele meu mă avertizează că s-a schimbat culoarea semaforului.

— Pentru că știi foarte bine cum este Sofia. O să stea supărată câteva zile după care o să se întoarcă la mine ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Deci? O s-o ceri de soție, da sau nu? întreabă și mă privește atent încercând parcă să-mi citească gândurile.

— În mod sigur nu. Nu vreau să mă grăbesc în a lua o astfel de decizie. Sofia nu îndeplinește nici măcar una dintre cerințele mele. O să aștept femeia potrivită, chiar dacă asta va avea drept consecință pierderea sau spulberarea visului meu.

— În cazul în care nu te însori, averea pe mâinile cui va ajunge?

— Mi-aș fi dorit să îl conving să îi lase totul Cristinei, dar și ea, ca și mine, este un spirit liber care habar nu are de ceea ce facem noi în cadrul firmei noastre.

— Ai perfectă dreptate!

Apoi s-a așternut liniștea peste noi și gândurile noastre. După o oră pierdută în traficul din oraș, am ajuns la destinație. Parchez mașinuța mea nouă-nouță lângă o rablă de un negru șters, a cărei marcă nici măcar nu o recunosc, atât de veche este. Era unicul loc liber în toată parcare asta enormă și recunosc că nu sunt deloc liniștit să o las nesupravegheată. Aș putea rămâne aici, lângă ea, să mă asigur că nu i se întâmplă nimic rău. Dar Morgan parcă îmi citește gândurile și mă trage după el.

— Să fii cuminte! spun cu voce tare în timp ce mă îndepărtez privind din când în când în urma mea. Am un nod în stomac care mă împiedică să respir cum trebuie. A fost o decizie greșită să mă prezint aici cu prietenul meu.

— Nu, pe bune? Cristian, o să dureze doar câteva minute! Nu o să se întâmple nimic ieșit din comun între

Libris
respect pentru oameni și cărți

timp, adaugă Morgan exasperat și râzând de îngrijorarea mea.

Chiar dacă este ciudat, eu chiar sunt îngrijorat.

— Dacă o lovește un meteorit sau rabla de lângă ea? încerc să mă relaxez aruncând o glumă pe gustul nebunului de lângă mine.

— Tu nu ești normal, dar cred că o știi deja și nu mai este nevoie să o mai asculți cum iese suav din gura mea.

Pătrundem într-o clădire aflată în construcție și Morgan începe să vorbească cu un bărbat cu părul cărunț. Discuția lor este plictisitoare, iar eu nu înțeleg o iotă. Așa că îmi fac de lucru admirând modul în care construiesc această clădire. Materialele nu sunt de o calitate superioară și nici modul în care au realizat construcția. Nu că mă laud. Dar echipa mea nu ar face așa ceva niciodată. Nu accept abateri de la reguli în felul acesta, căci da, firma pe care o deține unchiul Geremia este lider în construcția și amenajarea caselor și clădirilor persoanelor importante din oraș și nu numai.

Chiar dacă inițial Morgan a spus că avea să dureze doar câteva minute această vizită, ceasul îmi arată că a trecut exact o oră și zece minute de când suntem aici. Sângele a început să îmi fiarbă în vene de neliniște. Mă plictisesc de moarte și mă rog în gând să nu se fi întâmplat nimic în parcare în tot acest timp.

Când în sfârșit ieșim din șantier și ne îndreptăm spre parcare, constat că rabla a dispărut, dar a lăsat în urma ei câteva cioburi pe asfalt.

— Nu pot să cred! spun în timp ce îmi măsoar din priviri mașina pentru a mă asigura că totul este bine.

Când ochiul meu de perfecționist se oprește pe o linie albă lăsată pe caroseria de un negru strălucitor, îmi duc

mâna în dreptul inimii. Simt că mi se face rău. Morgan se coboară la același nivel cu al meu și spune zâmbitor.

— Sigur a fost o femeie!

Îl omor mai întâi pe el, după care mă ocup și de ea. Cum poate să fie atât de calm în situația de față? Dar, până la urmă, mașina este a mea, nu a lui.

Mă ridic și încep să mă învârt mai ceva ca un titirez. Ar trebui să găsesc o soluție, dar am în minte o singură soluție: să-l strâng de gât pe Morgan.

— E numai vina ta! arăt cu degetul spre el, cu un ton mai ridicat decât de obicei. Nu ar fi trebuit să te ascult și să te însoțesc înăuntru.

— Da, sigur că da! Acum dă vina pe mine! strigă și el la fel de nervos ca și mine.

Își îndreaptă spatele și se apleacă spre parbrizul mașinii cu foarte mult interes recuperând o carte de vizită.

— Se pare că de vină este o „ea” și se numește Emily. Se scuză pentru dauna cauzată și îți lasă numărul de telefon pentru a-i comunica costul reparației, îmi arată mesajul scris pe spatele unei cărți de vizită.

Pe mine nu mă interesează banii ei. Nici nu vreau să o am în fața ochilor. Sunt în stare să o omor pentru răul provocat frumoasei mele. Să ne înțelegem, o omor din cuvinte, căci nu aș fi în stare să lovesc nici cu un deget o femeie.

— Emily! îi rostesc numele și imediat, în gând, îmi apar o serie de amintiri în legătură cu o persoană cu același nume.

— Hei! Este cineva acasă?

Morgan scutură o mână în fața ochilor mei și zâmbetul îmi dispare de pe chip. Amintirile cu ea mă fac tot timpul să

zâmbesc, chiar dacă am pierdut toate legăturile din copilărie cu ea și familia ei.

— Da, Morgan, sunt încă aici cu tine. Poți sta liniștit. Numele acestei femei a trezit în mine câteva amintiri pe care le crezusem uitate.

— Era o persoană importantă pentru tine sau contrariul?

Ne sprijinim de capota mașinii și încerc să găsim răspunsul la această întrebare.

— Nu pot să o cataloghez într-un anume fel. Emily Rago a avut un rol important în copilăria noastră. Era și este în continuare prietena de suflet a surioarei mele. În schimb, eu am rupt legătura cu ea după petrecerea dată la împlinirea vârstei de șaptesprezece ani. Amintirea aceasta mă face să oftez și să blestem acea zi și ce s-a întâmplat. Aș putea să mă apăr spunând că eram mic și prost, dar la vârsta aceea nu pot spune că eram tocmai mic. Prost da, dar mic nu.

— Mergem? se aude vocea lui Morgan după alte câteva minute de amintiri din copilărie alături de Rătușca cea Urâtă sau Piticot, așa cum îmi plăcea mie să o alint enervând-o.

Urcăm în mașină și pornesc nervos amintindu-mi de zgârietura urâtă de pe caroseria bijuteriei mele. Femeia aceasta o să plătească cu vârf și îndesat pentru ceea ce a făcut. Cristian Esposito nu iartă pe nimeni.

— Boss! îmi atrage atenția prietenul meu că semaforul se schimbă în verde.

— A fost importantă pentru tine având în vedere cum te-a dat peste cap simplul fapt că i-ai auzit numele, mărturisește prietenul meu cu zâmbetul pe buze.

— Nu în felul în care te gândești tu, în contrazic rapid.

— Da! Te cred!

E clar că nu mă crede însă nu îi răspund în niciun fel. Nu am chef să lungească și mai mult decât trebuie acest discurs.

Îmi las prietenul în fața biroului pentru a-și recupera mașina, după care mă îndrept spre casă. Odată ajuns, îmi umplu un pahar de vin și dau drumul la stereo pentru puțină companie. Ritmul melodiei mă duce din nou înapoi în timp, alături de Emily. Sincer, acum îmi pare rău că am fost atât de mândru și nu am avut niciodată bunul simț să mă scuz față de ea. Să încerc să îi vorbesc după acea întâmplare neplăcută. Am tot încercat să aflu ce se întâmplă în viața ei de la Cristina, dar răutăcioasa de soră-mea nu a vrut niciodată să îmi dea astfel de informații. A spus întotdeauna că dacă vreau să știu despre viața prieteniei noastre să mă duc direct la sursă. Fără intermediari.

Las paharul pe masă, scot telefonul din buzunar și formez numărul surorii mele. Răspunde rapid, răutăcioasă ca de obicei.

— Alo! Ce onoare pe capul meu, frate!

Mă blochez pentru câteva secunde căci nu mai știu de ce am sunat-o.

— Bună, Cristina! Ce faci...

Însă nu reușesc să îmi termin fraza că se aude un tip tipând în fundal.

— A răspuns la mesaj! Vine și Emily imediat.

Câteva sunete ciudate și alte câteva voci feminine mă fac să înțeleg că surioara mea este ocupată și nu are timp de pierdut cu nimicurile mele.

— Ok, răspunde scurt sora mea după care îmi acordă mie toată atenția ei. Ce spuneai frate?

— Nimic important! Voiam să văd ce faci și să te invit pe la mine, dar e clar că ești ocupată.

— Pizza între prieteni. Ce zici dacă o lăsăm pe mâine?

— Atunci te aștept pe la mine mâine seară. Am să îți pregătesc ce vrei tu.